

Збірник: Чудові друзі-Агенти та розслідування

Історія третя: Новий друг

Осіннє сонце тихенько пробивалось яскравими промінчиками в маленьку фіолетову кімнату Керіан, освітлюючи її. Але дівчинки вже не було в ліжку. Вона чистила зуби у ванній кімнаті, наспівуючи собі якусь веселу пісеньку. Коли процедури було закінчено, задоволена собою Керіан попрямувала на кухню. Там вже сиділа її мама. Жінка пила каву з вершками та читала якийсь детектив, а на її колінах ніжилася Ася.

- Доброго ранку, сонечко! – м'яко сказала мама. – Поснідай та збирайся в школу, бо можеш запізнитися.

Дівчинка слухняно підійшла до столу, де вже стояв ромашковий чай та дві пухких, ще гарячих булочки з маком. І Керіан швидко прийнялася до справи.

Пізніше, у дворі вона зустрілася зі своєю найкращою подругою Еллі. Всю дорогу вони обговорювали комедію, що йшла весь останній тиждень в кінотеатрі, і яку відвідали дівчата на вихідних кожна зі своєю сім'єю. Їм було так весело, що час до школи минув швидко, і вони не помітили, як опинилися на порозі школи.

Це була велика будівля жовтого кольору. З правої сторони саме на другому поверсі виднілося вікно класу Керіан та Еллі. Дівчата любили свій клас, який був дуже світлий та різнобарвний: стіни були світло-зеленого кольору, підлога – помаранчева, а парти – рожеві. І хоча подружки зазвичай заходили до класу першими, вже за декілька хвилин клас нагадував справжній вулик. Та коли дзвенів дзвоник, всі вже сиділи за партами на своїх місцях. Заняття проходили швидко, а теми були цікавими та корисними.

На перерві, до них підійшов однокласник, хлопчик на ім'я Лев. Це була дитина м'якої вдачі, русавий, з гарними блакитними очима. Він був відповідальним за шкільний комп'ютерний гурток, та добре розбирався у техніці. Лев зазвичай був мовчазним, але на цей раз щось було не так.

- Привіт! – сказав Лев з якоюсь сором'язливістю. – Я чув, що ви агенти, які допомагають дітям у різних пошуках.

- Так, - промовила Еллі, - це правда. Але звідки ти про це дізнався?

- У моєму під'їзді живе маленький хлопчик, який якось розповідав мені про двох дівчаток, що допомогли йому знайти іграшкового динозаврика. З опису я зрозумів, що то були ви.

- Не знала, що ми такі популярні! – задоволено хмикнула Керіан. – Але що сталося? Тобі потрібна допомога?

- Так...– трішки невпевнено погодився Лев. - У мене пропав маленький песик. Вже пройшло два дні, але досі ніхто не відповів на моє оголошення про зникнення. Я пробував шукати його, але нічого не вийшло. Чи зможете ви мені допомогти з цим?

- Звісно допоможемо! – радісно вигукнула Еллі.

– Тоді після школи і почнемо пошуки. Тільки спочатку зайдемо додому за нашим агентським приладдям. – позначила Керіан.

Одразу після занять подруги поспішили додому і рівно через п'ятнадцять хвилин зустрілися з Левом у назначеному місці. Дівчата тримали в руках загадкову чорну сумку.

- Навіщо вам ця сумка? І що в ній? – запитав Лев.

- Це сумка для агентського приладдя. – відповіла Керіан. – Хочеш, покажемо що в ній є?

Дівчинка відкрила сумку і почала діставати речі. Там були: і мапа їх міста, і мапа району, в якому мешкали дівчата, і сині ліхтарики, і маленька лупа, та ще багато агентських дрібничок.

Подружки пояснювали Леву, навіщо всі ці речі, як ними користуватися, і в яких ситуаціях вони стануть у нагоді. Хлопчик розглядав все зі справжньою цікавістю. Потім Керіан дістала чорний блокнот з золотистою застібкою та діловито промовила:

- У цей блокнот я буду записувати всю інформацію, що стосується справи зникнення твого песика. Я буду задавати тобі запитання, а ти мені на них відповідатимеш.

Хлопчик кивнув. Він розумів всю важливість їх розслідування, тому поставився до цього дуже відповідально.

- Де та коли ти в останній раз бачив своє щеня? Як саме він виглядає, якої він породи? Чи є в нього якісь особливості?

- Мій песик породи Вест-хайленд-уайт-тер'єр. Останній раз я бачив його два дні тому зранку, коли він, як завжди, проводжав мене до школи. Зазвичай, після цього він сам повертався додому. А наприкінці занять, мій песик повинен був чекати мене біля під'їзду. Та того дня його на тому місці не виявилось. Я швидко піднявся до квартири, але там він теж був відсутній. Я обійшов весь наш двір, не один раз пройшов дорогою до школи і назад, але не знайшов нічого, що б вказувало на нього. А з особливостей... - хлопець задумався, спробував пригадати. - Так! Я нещодавно купив йому на шию блакитну у білий горошок хустинку, на якій написано його ім'я - Ерік.

Керіан все ретельно записувала. Її рука так швидко рухалася, що Еллі ледве встигала слідувати. При цьому дівчинка старанно виводила красиві, рівні літери.

- Як я зрозуміла, ви з сім'єю зробили оголошення про зникнення Еріка і ніхто не відгукнувся, так? - хлопчик ледь кивнув. - А ви пробували ще десь шукати?

Лев задумався на хвилину, а потім відповів:

- Ми шукали ще в парку, в якому ми зазвичай з ним гуляємо. Там його теж не було...

- Добре. - бадьоро сказала Еллі. - Тоді, ми маємо пошукати в інших місцях, ну скажімо в радіусі одного кілометра від вашого будинку.

Дівчинка дістала мапу їх району і закреслила ті два місця, про які казав Лев, та ретельно обвела зону пошуку.

- А зараз сходжу за нашими двома помічниками і швидко повернуся. - сказала Керіан і стрімголов побігла додому.

Вже за декілька хвилин дівчинка повернулася з Асею та Жуліком. На киці був рожевий повідець, за який її вела Керіан. Тваринка йшла повільно, навіть гордо. Щурик сидів на плечах дівчинки, на ньому був зелений ошийник, який мав світитися у темряві. Він слухняно лежав, зовсім не ворушився.

- Хто це? - з подивом запитав Лев.

- О, це теж наші агенти. Знайомся, Жулік та Ася! - сказала Керіан, вказуючи на щурика та кицю. - Вони ще допоможуть нам у пошуках Еріка!

Хлопчик здивовано підійшов та погладив Асю, щодо щурика, то поки що доторкнутися до нього не наважився. А тоді сказав:

- З чого почнемо?

Еллі розгорнула мапу та запропонувала спочатку пошукати в місцях поруч з будинком Лева та парком, де вони зазвичай гуляли з песиком.

- Треба шукати саме тут, - сказала вона, тицяючи олівцем на обведене місце пошуку на мапі, - здається мені, що песик не міг далеко втекти. Він ще надто маленький та мабуть боїться відходити далеко сам. Тож почнемо!

Небо вже почало рожевіти, сонце хилилося за білі хмаринки, тільки його маленькі промінчики ледь освітлювали вулиці.

Та наші агенти вже обшукали всі будівлі, які знаходилися неподалік від дому хлопчика. Втомлені вони сіли на червону лаву наприкінці парку, де зазвичай гуляв хлопчик з песиком, щоб все ще раз обговорити.

- Що у тебе? – запитала Еллі.

- Нічого... - відповіла Керіан. – А у тебе?

- Теж нічого... Невже ми щось упускаємо?

Саме в цей час діти побачили, як Ася намагається пролізти у щілину між парканом та доріжкою, яка вела в покинутий будинок. Будівля була сірого кольору та виглядала дуже похмурою. Її огороджував сірий паркан з такими ж сірими іржавими воротами.

Керіан намагалася ніколи не проходити повз цього будинку. Вона чула страшну легенду від мами: багато років тому в цьому будинку жила старенька бабуса, вона працювала глиняним майстром, була щирою та привітною людиною. Та колись до її будинку пробралися грабіжники, вони вбили нещасну жінку і пограбували її. Помираючи, бабуса прокляла своїх кривдників, і вони перетворилися на глиняні черепки, що й досі лежать на порозі покинутої оселі. А в народі цей дім стали називати «Страшна хата».

- Ася ти куди?! Вилазь звідти! – крикнула Еллі.

Але кошеня її не слухало. Ася залізла у щілину, діти кинулися за нею. У цей момент вони не думали про якісь чутки та легенду, їм треба було дістати звідти кошеня. Керіан повернула ручку хвіртки і скрипучі ворота відкрилися. Наші агенти зайшли у двір, вони побачили ту саму хатинку з розповідей дорослих. Будівля справді виглядала дуже сумною. Ася спокійно сиділа на порослій травою доріжці, вилизуючи передню лапку. Дівчата зрозуміли, що киця привела їх сюди не просто так. Керіан почала будувати у своїй голівці логічний ланцюжок подій. У той час коли Еллі підійшла до Асі, щоб забрати кицю, Керіан несподівано вимовила:

- Припустимо, коли Ерік вибіг з дому зустрічати Лева, його щось налякало, і він побіг в сторону парку, по доріжці добіг сюди і проліз у цю саму щілину... то він може бути десь тут на подвір'ї. Давайте пошукаємо його!

Агенти без зайвих слів прийнялися до справи. Дітлахи обшукали садок - хоча більше це було схоже на сміттєзвалище - та нічого не знайшли. Ні якої підказки, ні якого натяку на те, що Ерік тут.

Починалися сутінки, тому дівчаткам в нагоду стали їх ліхтарики.

- Ми знову нічого не знайшли... - сказав сумно Лев.

Раптом, Еллі побачила щось у траві. Дівчинка дістала з агентської сумки лупу, сіла навколішки та почала розглядати прим'яту траву.

- Він тут лежав! Дивіться, ось його шерстинка! І далі сліди... – з надією вигукнула вона.

Дійсно, це були маленькі, майже непомітні сліди собачих лапок, які вели кудись вдалину. Діти пішли ними, намагаючись знайти підказку. Вони дісталися якоїсь господарської споруди, і там сліди обірвалися. На похилих дверях висів великих навісний замок, але ключа ніде не було видно.

- Де може бути ключ? – прошепотіла Керіан, обмірковуючи це питання.

Вечір був тихим, не було чутно зовсім нічого зайвого. Раптом, у кущах роздався якийсь шурхіт. Агенти побачили зелене мерехтіння, яке насувалося прямо на них. З листя виринув Жулік, у нього в зубах щось було. Еллі нахилилася і взяла це в шурика. Тваринка швидко стрибнула до рук Керіан і високо підняла голову, ніби чекаючи похвали.

- Це ж ключ! – вигукнула Еллі. – Молодець, Жулік.

Після цих слів, він уместився на плече Керіан і почав дрімати, його робота була виконана бездоганно.

Еллі спробувала вставити ключ у замок, вона покрутила його один раз, два, три, і ось! Двері відімкнулися! Вони побачили замурзане налякане цуценя з розірваною хустинкою на ший, яке сиділо у кутку кімнати, закиданого різним мотлохом.

- Ерік! – радісно вигукнув Лев і побіг до песика.

Наші агенти виконали свою місію. Вони знайшли Еріка не дивлячись ні на що. Та вже треба було поспішати додому.

- Дякую! – сказав Лев, пригортаючи до себе цуценя. – Без вас я б ніколи не впорався!

- Завжди раді допомогти! Добраніч! – в унісон крикнули дівчата, радісно махаючи руками, та стрімголов побігли по домівках.

Наступний день ще з самого початку здавався дещо незвичним... Сонце, як завжди, пробивалось промінцями через віконце. Керіан, як завжди, чистила зуби, снідала, йшла в школу розмовляючи з Еллі, але атмосфера цього дня була якась інша. Коли подружки зайшли до своєї улюбленої школи, вони побачили на стіні у вестибюлі, де зазвичай вішали усілякі оголошення, цікаву статтю:

«Мене звати Лев, я навчаюсь в 5-Б класі. Декілька днів тому у мене пропав мій улюблений песик Ерік. Я намагався сам знайти його, але нічого не виходило. Коли у мене майже опустилися руки, почув цікаву історію про дівчат-агентів, що допомагають дітям у різних пошуках. Їх опис нагадував двох моїх однокласниць – Керіан та Еллі. Коли я до них звернувся, вони з радістю погодилися мені допомогти. Ми шукали мого цуценя вчора до пізнього вечора... Насправді, тоді у мене з'явилося відчуття, ніби я теж став агентом разом із ними. Навіть, не дивлячись на те, що нам довелося зайти до «Страшної хати», ми поборолі страхи і все одно шукали Еріка. І знайшли його! Я дуже вдячний дівчатам, без них я б ніколи не впорався!»

- То тепер про нас дізнаються? – запитала Еллі.

- Схоже, що так. – тремтячим голосом відповіла Керіан.

Дівчатка зайшли до свого улюбленого класу, але цього разу не перші. Там їх вже чекали однокласники в очікуванні цікавої історії про справжні пригоди.

Після уроків додому вони вже поверталися разом з Левом. Назустріч їм біг Ерік, із вдячністю махаючи хвостом.

- Дякую вам за те, що допомогли мені. Я написав цю статтю, бо хотів, щоб всі дізналися про вас і ваші благородні вчинки. І ще...я теж хотів би стати... агентом! Я хочу бути таким, як ви і допомагати людям у пошуках. Я добре знаюсь на комп'ютерах, тож можу стати у нагоді. Можна? – з надією запитав хлопчик.

Дівчатка переглянулись та ласкаво посміхнулись у відповідь.

- Звісно можна! – відповіла Еллі. – Нам не завадять друзі.

Так про цю історію дізналася вся школа. Наші агенти стали відомими і завдяки цьому у них попереду ще багато цікавих пригод.

А головне, того дня вони віднайшли щось більше... нового друга!